Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 5 (111), травень 2000
Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно

Слідами місіонерської долі

В одному з випусків нашої газети ми розповідали про діяльність місіонерської школи в місті Данцінгу, тепер Гданськ (Польща), яка була організована у 1930 році місіонером Густавом Шмідтом, а також помістили фотографію студентів першого випуску цієї школи. В кінці цієї замітки ми звернулися до читачів з проханням повідомити нам про студентів-випускників, що на фото, та про подальшу долю цих молодих служителів Господніх. І ось перші вістки. Ми дізналися, що в білоруському місті Пінську проживає Лідія Григорівна Селюжицька — дочка Григорія Селюжицького, одного зі студентів першого набору місіонерської школи у Гданську. Знайомством ми не барилися. Отримавши благословення редактора і, перш за все, зрозуміло, Господнє, вирушили в путь у хоча близьке, та все ж зарубіжжя. Дві сотні кілометрів, декілька формальностей на митниці — і ми вже мчимо вулицями Пінська у передчутті цікавої розмови.

(Продовження на стор.6-7)

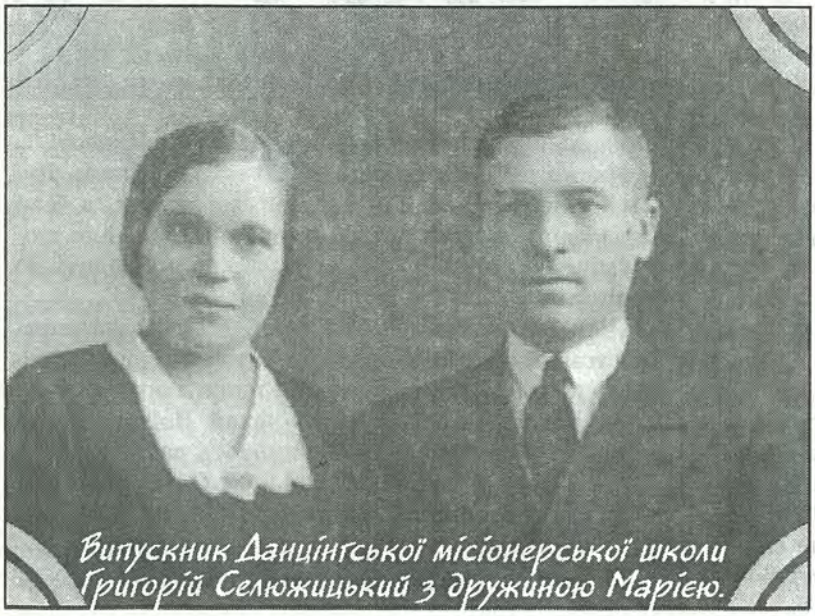

Випускник Данцінгської місіонерської школи Григорій Селюжицький з дружиною Марією.

Молитовне служіння

Безперестанку моліться!

Постійні читачі нашої газети пам'ятають, коли на її сторінках ми зверталися з проханням молитися за місіонерів місії «Голос надії». Звичайно, що є брати і сестри, які відгукнулися на наше прохання. І ось майже одночасно до нас надійшли два листи, автори яких пишуть, що вже впродовж кількох років вони ревно моляться за місіонерів. Повірте, це неабияк зігріває душу тих, хто залишив свої теплі домівки і пішов звіщати Євангелію серед снігів Сибіру, бо вони знають, що за них моляться і хвилюються навіть ті, хто ніколи їх не бачив.

Тож, дорогі молитвеники, ми від імені усіх місіонерів висловлюємо Вам щиру вдячність за Вашу відданість в ділі Господа. Бо завдяки саме Вам, ми віримо, праця на Його ниві продовжується і ще багато людей зможуть почути про безмежну любов Христа.

Сьогодні ми запрошуємо всіх, кому не байдужа доля людей, яким проповідується Слово Боже, підтримати руки місіонерів в своїх молитвах. Просимо Вас написати нам лист на адресу редакції в підтвердження свого доброго наміру.

(Листи від молитвеників читайте на стор.2)

«Не було такого випадку, щоб ми в молитві не згадали про місіонерів»

Мир Божий Вам, працівники місії «Голос надії».

Ми дякуємо Богу за Його любов, за те, що Він нас спас. Він дає нам можливість спілкуватися із Ним. Господь проявив велику милість до мене і до моєї сім'ї, і я в своєму серці вирішив все, що від мене залежить, робити, щоб Царство Боже розширювалося. Через те, що ми виховуємо хвору дитину, то можливості залишити сім'ю на тривалий час в мене немає.

В одному номері газети «Голос надії» була надрукована пропозиція в молитві підтримувати місіонерів. Таким чином, можна жити в Україні, і молитва, яка буде линути до Господа, допоможе місіонерам в їхній нелегкій праці. Від того часу минуло вже декілька років, як ми, спочатку я, а потім і дружина з дітьми, почали молитися за місіонерів. Не було такого випадку, щоб ми в молитві не згадали їх.

Нехай Господь рясно благословить всіх Вас і Ваші сім'ї.

З повагою сім'я Лесів.

Молитовне служіння

«Я вважаю себе також місіонером»

Христос воскрес!
Воістину воскрес!

Пишу Вам кілька слів у відповідь на Ваш лист, який я отримав. Так, дійсно, я продовжую молитися за місіонерів, імена яких Ви написали мені кілька років тому (родина Кибукевичів). Коли я почав молитися за них, то написав їм два листи. Хочу сказати, що я молюсь і за інших місіонерів, наприклад, з єврейських і циганських місій. Кілька десятків років назад я виїжджав в місіонерські поїздки в різні місця, в тому числі і до Вас — в Західну Україну (Рівненська область). Там є мої знайомі. Іде вже 52 рік мого служіння Господу, тому новонаверненим назвати мене вже не можна. Господь мене навчив, що основне в проповіді Євангелії — це молитва за тих, кому ми проповідуємо. Я вважаю себе також місіонером.

З братським привітом до Вас і всіх працівників «Голосу надії»
С.Чорноус.

«...і тому ми просимо ваших молитов»

Місіонерська пошта

Вітаємо вас, дорогі брати і сестри, любов'ю Господа нашого і бажаємо рясних Його благословень, а в них є все, що потрібно для нас.

Дякуємо Богу, що саме на такий шлях поставив нас, де ми можемо в міру сил (з Його поміччю) розказувати людям про спасіння. А ще коли бачимо явні результати проповіді, тоді десь беруться нові сили, і руки, які інколи опускаються, знову піднімаються і втома зникає, хочеться йти вперед і вперед і не переставати проповідувати Євангелію.

Зараз у нас є велика радість: Господь спас ще одну душу — брата Сашу, а недавно почав приходити ще один Саша. Він вже близько-близько до того, щоб прийняти Господа. А відразу після Нового року прийшли дві сестри, які твердо стали на вузьку стежку. Незважаючи ні на що, вони постійно на зібранні. А тепер і дочка однієї приходить. Дуже їй подобається. Одного разу їй не вдалося прийти, то вона цілу дорогу плакала і говорила мамі: «Я ж хотіла бути на зібранні, а тепер подумають, що ми не любимо Господа і зібрання». На Пасху Маша, так звуть дівчинку, вже була задіяна в служінні.

У Великодні дні ми (брати з Лисково і сестри з Лукояново) співали, а Володя Лихач та Ігор Москвич проповідували. І з Божою допомогою ми це робили в багатьох селах Лукоянівського і Первомайського районів. Не можна сказати, що було багато людей. Навпаки, мало, як ніколи, але слава Богу і за це. Ми зрозуміли, що зараз особисті євангелізації більш ефективні, ніж загально-масові.

Маємо ще одну радість — Господь хрестить Духом Святим, міняє людей, їхні характери, а біля них і наші. На раз важко все сприймати, але згодом дякуємо Господу і бачимо, що це приводить до кращого.

Потрібно більше мудрості, сили, бажання, натхнення, і тому ми просимо ваших молитов. Ми віримо, що ви молитесь. Ми це відчуваємо і щиро дякуємо.

Залишайтеся з Господом, нехай Його милість, ласка і любов ніколи не залишають вас.

Лідія Приймак, Ольга Бесараб,
Лукояново, Нижньогородська область.

На фото: (зліва направо) Ольга Бесараб, Володимир Лихач, Лідія Приймак.

Праця, довірена Господом

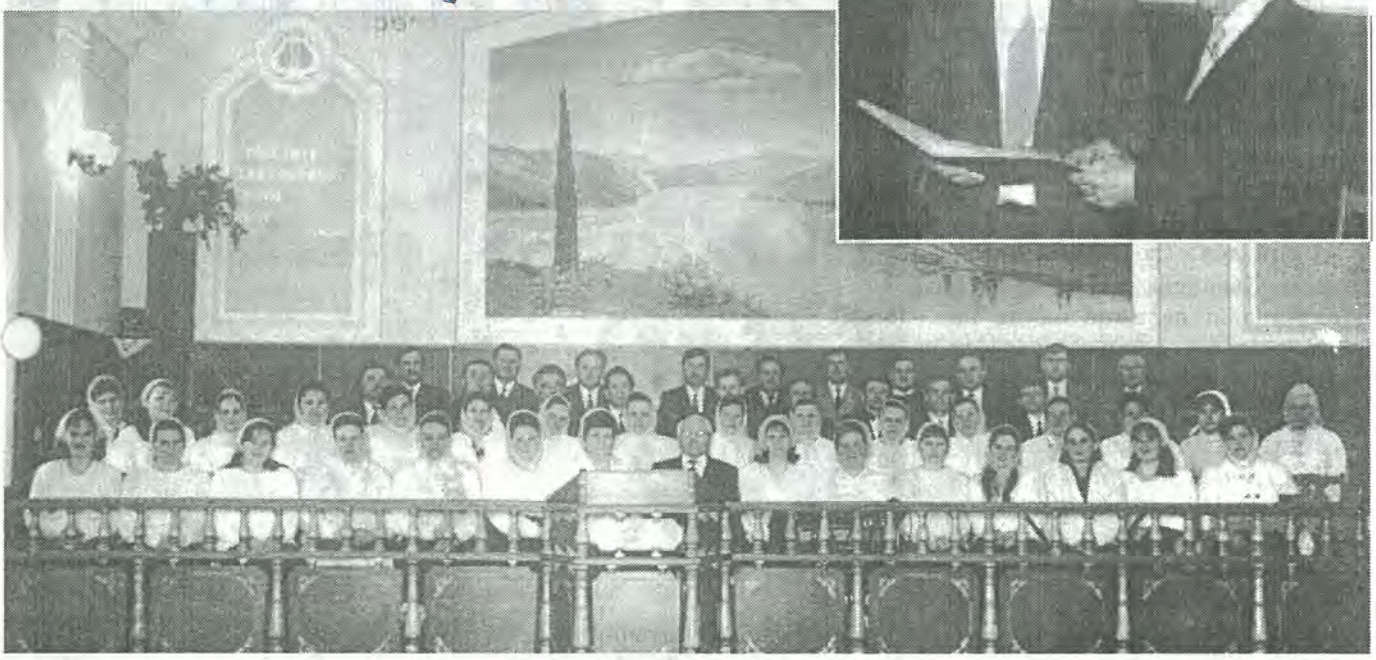

Невід'ємною частиною життя віруючої людини є церковна пісня — злиття слова і мелодії, яке пломеніє духовним світлом, захоплюючою красою,—і це чудовий дар Бога людині. Пісні прийшли до нас із прабатьківських часів. У них ми виливаємо свою душу. Співами пісень засвідчуємо свою відданість Богові, висловлюємо щиру вдячність Йому за любов, закликаємо всіх стати учасниками вічної радості спасіння. В пісні, як і в молитві, розповідаємо Богові про наші переживання, радощі і печалі, відкриваємо свої бажання і сподівання.

Спів зміцняє наші сили в час труднощів, дає можливість душі спочити або ж розбуджує в ній втрачену надію, піднімає на боротьбу у час тривог.

Нема сумніву, що кожен псалом окрилює віру, зціляє надію, підносить людський дух до Божих висот.

У цьому ще раз могли пересвідчитись присутні на служінні у Горохівській церкві християн віри євангельської 19 березня цього року. Тут відбувалося дещо незвичайне служіння. Адже ми святкували 10-ліття з тих пір, як у церкві заспівав свій хор. Заспівав гарно, до сліз зворушливо. Тоді у ньому сплелося 48 голосів. Згодом, на пасхальному богослужінні 1990 року, церква вперше відчула всю хвилюючу красу пісень свого хору. Відтоді кожне служіння у церкві супроводжується чудовим співом.

У тому ж році силами хору було проведено три євангелізаційні заходи. А вже наступного року відбулося тридцять два.

Хочеться відзначити, що учасники хору до часу його створення співали у хорах навколишніх сіл: Довгів, Квасів, Новостав, Скобелка.

Зараз хор допомагає церквам району на похоронних богослужіннях, різних урочистих подіях.

Із участю хору горохівської церкви час від часу відбуваються богослужіння у селі Конюхи Локачинського району, а також у Меркові, Підбереззі, Холоневичах, Печихвостах Горохівського району.

Скільки існує хор, стільки ним невтомно керують регенти М.Т.Сірук та Л.С.Щебетюк, докладаючи максимум зусиль для того, щоб спів був гармонійним, красивим.

До 1997 року в церкві не було євангелізаційної групи, тому цей обов'язок взяв на себе хор, зусиллями якого, під керівництвом П.Р.Синюка—диякона церкви, було проведено 89 служінь. Нині П.Р.Синюк керує євангелізаційною групою. Вістку спасіння поширювали на площах, в сільських та міських будинках культури.

У день ювілею учасники хору пригадували радісні хвилини спільних успіхів та благословень, ділилися враженнями від пережитих подій. Приємно було чути, що праця хору, його захоплючий спів принесли добрий плід: слова псалмів, які звучали із уст хористів, протягом десяти літ торкалися сердець багатьох людей і відкрили для них вічні істини.

У цього гарного колективу не було невдач, бо все робилося спільними зусиллями в мирі, любові, взаємодопомозі ради того, щоб успішно виконати працю, довірену Богом.

Ігор КРОЩУК.

Фото Миколи Крисюка.

На фото: *хор церкви ХВЄ м.Горохів (внизу); регенти хору — Леонтій Щебетюк та Микола Сірук.*

Дорожні нотатки

«Місіонерство ніколи не було простою справою»

М.П.СИНЮК

Ігор Москвич на місіонерському підсобному господарстві.

31.03.00

В Москві мене зустрів Ігорьок Москвич. П'ємо гарячу каву на вокзалі і обдумуємо подальший план дій...

Цілий день (до 18.25) просиділи на Казанському вокзалі. В нашому залі величне панно на стіні — велетенських розмірів герб СРСР, могутні знамена як символ величі держави, заводи і поїзди, що мчать у «світле майбутнє» і яким в «...коммуне остановка», а попід цією комуністичною бутафорією — десятки комп'ютерних гральних автоматів: гонки, рулетка, повітряні бої й інше породження буржуазного грального бізнесу, що так безцеремонно ввірвався у радянську дійсність.

Нарешті посадка — і глибокої ночі виходимо в Арзамасі.

...Цей простий будиночок служить місіонерам ось уже 4 роки. У невеликій кімнаті напівтемно. На ліжках і підлозі сплять люди.

— Скільки вас тут сьогодні на ночівлі? — запитую.

Хтось почав рахувати, але не докінчив.

— Завтра вранці, як розвидниться, порахуємо.

1.04.00

...Вранці нас виявилося дев'ятеро в кімнатці, а в коридорі стояв 10-й. В брудному одязі, заросший щетиною, з характерним виразом людини, яку називають «бомж». Виявляється — сусід. Іван Білик щось терпляче йому пояснює, час від часу жестикулюючи. Нарешті, затиснувши в руці целофановий пакет з продуктами, відвідувач виходить. Молимося, схилившись на підлозі, щойно звільненій від матраців. Невидима, тепла хвиля Божої благодаті сходить — і я бачу скупі, щирі сльози подяки Богу на щоках.

На кухні дзвенить посудом Іра Графова. Достойний приклад християнської скромності — і сіра проза місіонерських буднів, коли інколи її так важко переносити. «Бути вірним в малому...» — мабуть, ці слова тут підходять найкраще.

На автовокзалі в Арзамасі — натовп людей. Брудно, обдерто і не затишно. І в нас, в Україні, зустрічаються п'яниці, але такої кількості тупих, бездумних фізіономій я не зустрічав. І на превеликий жаль — це люди до 30-ти років, хоч є і старші. Як потрібен для них Господь і очищаюча сила Його крові...

Їдемо в Первомайськ. В руках Ігоря плетений кошичок з пухнастою кролицею. Зустрічають брати — Вадим Павлусь і Віктор Кущук. Найперші слова: «Вчора сестра Іра покаялася!» Вадим приготував смачний суп і пельмені. Віктор жарко напалив баньку. Але то вже інша розмова.

2.04.00

Невеличкий будиночок у м. Первомайську, де ось уже два роки проводяться регулярні богослужіння, видно здалеку. І не тому, що по сусідству такі поважні установи, як от: міліція, податкова інспекція і т.п. Серед інших, стандартно почорнілих від часу, він виокремлюється гарно пофарбованими синіми стінами.

Сьогодні Спомин смерті Ісуса Христа.

Ще перед початком зібрання підкидаємо в грубку березові поліна — і приємне тепло розли-вається по кімнаті. Та ще більшим теплом і любов'ю наповнена атмосфера щирого, невимушеного спілкування дітей Божих. Вадим Павлусь і Віктор Кущук — випускники нашої місіонерської школи — вже освоїлися і впевнено почуваються у розмовах і спілкуванні з людьми. З самого ранку вони вже побували на місцевому ринку — роздавали газети, запрошували на богослужіння.

...Просто і благоговійно звершується заповідь Господня братом Ігорем Москвичем. Після зібрання підходить літній чоловік. Міцно тисне руку.

— Я з будинку престарілих, буваю тут щонеділі. Щиро дякую за цих людей, які несуть служіння в нашій церкві, і вам дякую, що відвідали нас.

...Я прощаюсь з Віктором та

Вадимом і мимоволі ловлю себе на думці: «Молоді, гарні хлопці, що змусило вас лишити батьківську домівку і тут, в непривітній російській глибинці, проводити кращі дні молодості?»

...21-а «Волга» м'яко зупинилася на підняту руку Ігоря. До Лукояново 70 кілометрів, і ми вирішили добиратися автостопом, оскільки автобус мав бути лише о 16.00. Півдороги на «Волзі» ми подолали хвилин за 10-15. Далі вирішили продовжувати дорогу пішки. На полях ще півметровий шар снігу, проте небо вже весняного кольору, ліворуч синіє ліс, а з височини долинає пісня жайворонка. Отже, в Росії — весна.

...Автобус наздогнав нас уже у полі, коли ми відміряли кілометрів 7-8 шляху. Стоячи на одній нозі в автобусі, згадав «добрі старі часи», коли частенько у «підвішеному стані» подорожував у таких автобусах.

О 17.30 — нарешті Лукояново. Володя Лихач зустрічає з розкритими обіймами. (Є люди, які з першої зустрічі викликають симпатію і прихильність. Мабуть, Володя один з таких людей).

...У цей вечір в Лукояново перетнулися дороги багатьох місіонерів Нижньогородської області, а також тих, хто підтримує матеріально їх працю. Володя Богданов з Портланда зустрівся з Володею Лихачем — і я бачив щирі, приятельські усмішки на їх обличчях під час розмови.

...У Лукояново проживають троє місіонерів: Володя, Ліда і Оля. Навпроти їх дому — кіоск, де щоранку продають свіже молоко. Черга людей — і, як правило, — суперечки, лайка і все, що породжує черга бідних людей.

Несподівано у місіонерів з'явилася думка: так це ж ідеальне місце для проповіді. Сказано — зроблено. Уже наступного ранку на вікні стояв магнітофон і звучав спів та проповідь Євангелії. Це змусило людей міняти тему розмов на «божественну» і більше цікавитися: а хто ж вони, ці молоді люди, що вже тривалий час живуть тут і проповідують про Христа?

3.04.2000

Цей день, як висловився брат Саша Мелещук, — «день транспортних проблем». Побувавши у Н.-Новгороді, по дорозі назад мали невелику проблему з колесом. Заїхали до брата Юри — я не знаю навіть його прізвища, він займається ремонтом авто.

З цього будинку розпочалась євангелізація в м.Лисково.

— Це місіонерська станція техобслуговування,— пояснив мені брат Саша. І справді, крім господаря, ми застали тут брата з Білорусії. Він працює місіонером у Іванівській області. «Колісниця вогненна» відмовилася їхати — і ось «на прийомі в залізного лікаря».

Ремонтуємо колеса. Брат Юра щиро допомагає, прильніше сказати, ми щось хочемо допомогти йому. Нарешті все закінчено. Саша хоче розраховуватися. Юрій сміється:

— Нічого не потрібно, на весілля покличеш, і всі розрахунки. Сміємося і прощаємося з гостинним господарем.

...На богослужіння в Арзамас ми прибули майже о восьмій годині. Багато кого з цих людей я знаю в лице. У цей день в церкві піст і молитва за пробудження, за молодь, за духовне оживлення християн.

...Я люблю спостерігати, як проповідують, моляться або просто спілкуються місіонери. Ми з Сашею стояли біля дверей (спізнилися), і я бачив, як уважно слухають люди науку Христа, як натхненно і просто говорить Іван Білик до слухачів. Дивлюсь на огрубілі від праці руки братів, які вдень вправно тримали сокиру і молоток, а зараз тримають Біблію, і пригадую слова апостола Павла: «Потребам моїм і потребам тих, хто були зі мною, послужили ось ці мої руки».

... Зібрання в недобудованому домі молитви вже закінчилося, коли увагу присутніх привернула сестра в темних окулярах (вона незряча).

— Дорогие братья и сестры, я вот все собрание стою на ногах, хотя и предлагали мне сесть. Я сказала в сердце своем: «Господи, все служение буду стоять на ногах, благословляя имя Твое, за то, что Ты послал нам миссионеров с Украины, за их жертвенный труд, что они во имя Господа делают для нас, проповедуя и строя дом молитвы. Спасибо вам, дорогие братья, что вы есть...» Ще і ще слова щирої вдячності. Я згадав слова одного із місіонерів: «Буває, так стомлюємося фізично, що вже не має сили і проповідувати. Стараємося, хоча розуміємо, що це не для себе, навіть не для свого народу. Як хотілося б, щоб ці люди дякували і славили Бога».

(Продовження на стор. 12)

Слідами місіонерської долі

(Продовження, початок на стор.1)

...Простота і затишок скромної міської квартири війнули у серце теплом і щирістю. Та найбільше здивувала нас ретельність господині, з якою вона зберігає все, що стосується життя її батьків: фотографії, магнітофонні записи, чернетки з планами проповідей батька та інші, на перший погляд, дрібнички, які стали такими потрібними для нас сьогодні.

Майже століття тому, 4 грудня 1901 року, у невеличкому поліському селі Бокиничі, що біля Пінська, в сім'ї Селюжицьких народився син Григорій.

Дід Григорія був війтом — сільським старостою. Напевно, від нього хлопчик успадкував ту кмітливість, яка допомогла йому легко засвоїти шкільну науку, і в своєму оточенні Грицько був чи не найосвіченішим. Всі з села приходили до нього: тому листа напиши, тому прохання якесь.

Та юність не терпить стабільності, вона шукає чогось нового, кращого. Тому Григорій покинув рідні Бокиничі і переїхав у Пінськ, де влаштувався на роботу на склофабрику — гуту. І дійсно, тут, у місті, він знайшов щось нове і краще. То була дорогоцінна знахідка для його душі — спасіння в Ісусі Христі.

А сталося це так.

Життя у селах Полісся не обіцяло достатку, тому дуже часто люди виїжджали на заробітки в Америку. І в цьому був задум Божий. У тій заокеанській країні далеко від рідної домівки та сім'ї Господь торкався сердець заробітчан Своєю вічною любов'ю, і вони поверталися додому осяяні світлом Благої Вістки. Тому не могли вже мовчати, та й права не мали на те, вони звіщали істину — сіяли Слово Боже. Одним з таких людей був Фелікс Пугач. Повернувшись з Америки у рідну кузню на околиці міста Пінська, він почав кувати людські душі, вказуючи їм шлях до спасіння. Саме там Господь торкнувся серця молодого Селюжицького, відродивши його для нового життя в Христі Ісусі. Окрім нього, ще декілька людей з навколишніх сіл прийняли Господа у Своє серце. Так утворилася групка християн, які почали збиратися, спілкуватися. Люди приїжджали з сіл підводами, а то й пішки йшли, аби тільки почути Слово Боже: спрага була така — немов воду живу пили його. А от у самому Пінську — жодного віруючого.

Лише книгоноша один з'явився у місті — дідок на прізвище Тяжолов. Не раз його можна було побачити в різних районах міста з великою сумкою, наповненою духовною літературою. Він приїхав з містечка Воложина, що біля Мінська, де працював начальником поштового відділення. Вийшовши на пенсію, Тяжолов взявся за працю для Господа. За його ініціативою у Пінську було створено книгарню «Компас», де продавалася християнська література. Тут він і працював, а ще ходив з дому в дім, несучи Божу істину. Так він прийшов у сім'ю Давидових, дочку яких Марію дуже зацікавила розмова з дідусем. Вразило її те, що відповіді на всі запитання є в Біблії, яка була шанованою Книгою у її домі. Вона лежала на видному місці під іконами і лампадкою, у неділю або у свята її навіть читали, але ніколи Біблія не звучала для Марії так доступно і зрозуміло, як з уст цього дідуся. Дух Божий торкнувся серця 16-річної дівчини, і вона щиро прийняла Ісуса Христа в своє серце. Це була перша євангельська християнка у Пінську. Але не тільки тому я нагадала про цю дівчину. Мине ще декілька років — і вона стане Марією Селюжицькою — дружиною Григорія. А поки що її чекають випробування: важкі переслідування з боку батьків — ревних православних християн. Та Бог відповідає на молитви своїх дітей, і незадовго в домі Давидових звучатимуть псалми для хвали Господа, линутимуть в небо щирі прохання і подяки, діятиме Бог силою Духа Святого.

— Тихіше, — скажуть вам сусіди — незмінні спостерігачі попід вікнами, — тут іде богослужіння!

Але все по порядку. Після Марії до Бога прийшла молода сім'я Телешів, і християни почали збиратися у їхньому домі — колишній єврейській школі, що на вулиці Гончарській. Потім частину людей Бог хрестив Духом Святим, і вони вирішили збиратися окремо. Але ж де? В той час вже покаялася мама Марії. І вона, колись ревна гонителька віри дочки, звільнила кімнату в своєму домі для проведення служінь та молитов. Тут почали збиратися перші п'ятидесятники, і пастором у них був Василь Псотик. Церква постійно зростала. Потреба в служителях ставала дедалі нагальнішою...

Це був кінець 20-их років. В той час західна частина Білорусі перебувала під владою Польщі. Освічених людей було дуже мало, а освіта — ой як необхідна, особливо для служителів. Тому відділення Східно-Європейської місії під керівництвом Густава Шмідта вирішило створити на території Польщі місіонерську школу. Ця ідея була втілена в життя на початку 1930 року. Роботу церков у Польщі контролював тоді брат А.Берггольц, саме він помітив серед багатьох християн, з якими йому доводилося спілкуватися, молодого, ініціа-

тивного і доволі-таки освіченого для свого часу брата. Це був Григорій Селюжицький.

Він об'їжджав церкви, підтримував у вірі, слідкував за духовною працею. Під час однієї з таких поїздок А. Берггольц познайомився з Григорієм Селюжицьким. Побачивши, що брат Григорій має здібності до навчання, прагнення вчитися і певні знання, запропонував йому вступити на навчання в місіонерську школу в Гданську, яка тільки розпочинала свою роботу. І ось — він вже студент. Яким було навчання в цій школі, хто навчався разом з Григорієм, хто викладав там, не відомо. Знаємо лишень, що закінчивши тримісячний курс навчання, Григорій Селюжицький повернувся додому рукопокладеним на пасторське служіння. Рукопокладання студентів звершив Густав Шмідт — ініціатор створення та організатор біблійної школи.

Одразу ж після повернення додому Григорій став пастором церкви у Пінську. Церква постійно зростала, з'явилась потреба мати власний молитовний будинок. Та влада була проти цього, тому й не дала дозволу громаді християн для придбання земельної ділянки. Та Той, Хто іменує себе Царем над царями, мав інший план.

Біля дому одного з братів була невеличка земельна ділянка, і три брати — Григорій Селюжицький, Василь Телеш і Павло Наварко — купили цю ділянку землі. Закипіла робота. Як ізраїльський народ на скинію, так і віруючі Пінська жертвували що могли на дім Божий. І невдовзі служіння почали відбуватися не в тісній кімнаті чиєїсь квартири, а в просторому залі.

Церква постійно зростала: проводилися богослужіння в місті, проповідували в селах. Люди щиро приймали Істину. У 30-їх роках церква налічувала близько 150 членів.

Та ось настав 1937 рік — ще одна хвиля еміграції в Америку. Сестра Григорія оформила документи на виїзд. Також і брата вмовила виїжджати. Ось і дозвіл уже на руках. Залишилося тільки передати церковні справи, і — в путь. Та майже перед від'їздом у двері постукали. Марія, дружина Григорія, відчинила. В дверях стояв брат Берггольц. Марія заметушилася, почала запрошувати гостя, але той стояв коло дверей і мовчав. Коли вийшов господар, брат Берггольц сказав: «Я приїхав сюди, щоб одягнути волосяницю, голову попелом посипати і взивати до Господа!» Григорій зрозумів слова брата і, здавши документи, залишився у Пінську працювати на ниві Божій. Не знав він, скільки ще випробувань чекає його в майбутті.

У 1939 році західна частина Білорусії була «визволена» радянськими військами з-під влади Польщі. Почалися переслідування християн. Григорій працював тоді на телеграфі. Одного лютневого вечора 1941 року він вийшов з роботи, а додому не дійшов — його арештували.

— Де ж він тепер? — це питання болем звучало у серці дружини. Вона почала звертатися в різні інстанції, та у жодній з них ніякої відповіді не одержала. І лише через місяць одна жінка, яка працювала у міській в'язниці і знала сім'ю Селюжицьких, розповіла Марії, що бачила її чоловіка, коли розвозила їжу. Зробила вона це таємно, щоб ніхто не знав, бо за домом Селюжицьких слідкували, у сусідів навпроти чергували працівники НКВД: дивились, хто заходить, скільки людей, коли вийшли.

Цікаво, ба, навіть смішно: вона, Марія, яка живе в невеличкій кімнаті при молитовному будинку, найбільше багатство якої четвірко діточок, одягнених у скромну одежину, — дружина англо-американського шпіона. Таким було звинувачення, висунуте Григорію Селюжицькому. Що ж, усе зрозуміло — «ворог народу». Тож ворога під арешт, а сім'ю на виселення. Вивозили в Сибір чи у Казахстан. Привезуть, висадять і — робіть, що хочете. Та не встигли здійснитись ці плани, перешкодою стала війна — ще одне випробування.

Тюрму терміново евакуювали десь за Урал. Ув'язнених поділили: злочинці, шпигуни та інші. Григорій був не просто «шпигуном», а «англо-американським резидентом». Тому його направили на передову.

В той час почала організовуватися Польська армія крайова. Всі поляки були мобілізовані в ту армію, серед них був Григорій. Його відправили у Люберці, де він закінчив курси водіїв, і звідти направили на фронт. Та милість Божа завжди була над ним. Григорій перевозив снаряди: їхати потрібно було вночі без світла, по болоті по настилу із колод. На призначеному місці його вже чекали, розвантажували, і він повертався назад.

Одного разу, на зворотному шляху, в кузов автомобіля влучив снаряд. Машина розлетілася на шматки, а Григорій від сили вибуху злетів на дерево і повис на ньому. Гілка пробила дірку в грудях, трохи вище від серця, під ключицею. І таким, висячим на дереві, його знайшли санітари. Життя врятували. Ще 40 років попереду чекало його, хоча в той час він би не повірив у те. Відтоді війна для Григорія Селюжицького закінчилася, закінчилося і повноцінне фізичне життя — він став інвалідом. За станом здоров'я він уже не міг нести пасторське служіння, та все ж у його серці не згасла любов до Ісуса Христа — доброго Пастиря. Брат Григорій Селюжицький не залишив справу Господню – він до кінця свого життя продовжував виконувати Велике Доручення Христа своїм послідовникам — іти та проповідувати Євангелію всім людям. В багатьох містах та навколишніх селах Пінська ще й нині пам'ятають полум'яні проповіді брата.

Чому саме так склалося його життя? Він же міг більше зробити для Бога. Чи, може, він не той, кого вибрав Господь для праці. Чи, може, не туди пішов, куди Бог повелів, чи не те говорив? Ні, він той; він ішов туди, куди було потрібно, і з тою новиною, яку відкрив йому Бог. І сьогодні він знає відповіді на всі свої і наші «чому».

Ольга МОРОЗОВСЬКА,
Луцьк-Пінськ-Луцьк.

На фото: *(стор.6) богослужіння просто неба в с.Куп'ятичі Пінського р-ну проводить Григорій Селюжицький (1950р.); (стор.7) дочка Григорія — Лідія — наша добра співрозмовниця.*

Свідчення

Олександр Семенюк: «Я дивуюсь, як чудно Господь спасає людські душі»

Я розповів своїм друзям, що Господь зробив зі мною, але вони тільки сміялись з мене. «Через два тижні, — сказали вони, — ти будеш пити і курити знову». Але згодом один з моїх друзів сказав мені: «Я хочу йти до церкви, тому що я бачу в тобі переміну».

Я народився в християнській сім'ї в Україні. Коли мені було 8 років, ми переїхали до Америки, в місто Сіетл, штат Вашингтон. Я виростав так, як і всі діти в християнських сім'ях. Але з часом друзі, з якими я товаришував, стали дорожчими для мене. А оскільки мої товариші не були християнами, поступово батьки і церква стали менше і менше впливати на моє життя. Я любив своїх світських друзів більше, ніж свою сім'ю. Друзі стали моєю сім'єю. Вони вели мене своїми «кривими» шляхами. Я почав пити, став курити і, наслідуючи їх, утішався різними світськими забавами.

Але дуже скоро гріховне життя привело нас до того, що ми стали займатись протизаконними справами. Коли двоє моїх друзів були засуджені до позбавлення волі строком на один рік, то це налякало мене на деякий час. Але інші товариші заманили мене до таких справ, які закінчилися тюрмою. Згодом вони ж викупили мене звідти, але судові записи залишились.

Життя моє та моїх товаришів скоро змусило нас за все платити. Після викуреної дози маріхуани один із моїх друзів потонув разом зі своїм автомобілем. Іншого застрілили, а ще один помер від передозування, коли вперше спробував наркотик. Смерть ходила так близько, що я був вимушений зупинитись і подумати.

Я все ще жив вдома з батьками, але траплялось, що без усякого попередження я міг йти і не повертатись додому по декілька тижнів підряд. Коли я повертався, то завжди бачив сльози в очах моєї мами. Мої батьки постійно молились за мене.

Під час однієї поїздки до Портланда, штат Орегон, я зрозумів, що проводжу безцільне життя. Коли ми їхали, то передня частина нашого авто почала труситись. Я зупинився, щоб полагодити її, і знову рушив. Коли розігнав автомобіль до 75 миль за годину, то ліве переднє колесо враз відкрутилося, і ми, просунувшись десятки метрів, зупинились на зустрічній лівій стороні дороги. Тоді Господь показав нам свою милість через це чудо, тому що я знаю: коли відлітає колесо на швидкості 75 миль за годину (120 км за годину), автомобіль, як правило, перекидається багато-багато разів. Але я тоді був далеко від Бога і не взяв ніякого уроку з цього випадку.

Робота, яку я отримав в пивній компанії, тільки більше сприяла моїм випивкам. Я пішов з дому жити на квартиру: з'явилися наркотики, більше алкоголю. Потім я та мої друзі розпочали досить успішний бізнес, що платив за наш «дикий спосіб життя». Поліція уже знала нас дуже добре.

Одного разу мама попросила мене піти на євангелізацію, де мав проповідувати євангеліст Славік Радчук. Я пішов. Разом зі своїми старими друзями я сидів у третьому ряду. Під час проповіді брата Славіка я був увесь в сльозах. Він закликав до покаяння тих, хто знає, що їм необхідно прийняти Христа як свого особистого Спасителя. Я знав, що це потрібно саме мені, але не хотів соромитися перед своїми друзями. Дух Святий проговорив до Славіка і повів його молитись саме за підлітків. Коли інші виходили наперед, до покаяння, я просто вибіг— і там Господь хрестив мене Духом Святим, прямо там я був звільнений від наркотиків і алкоголю та наповнений Ним для Нього і Його Слави.

Я розповів своїм друзям, що Господь зробив зі мною, але вони тільки сміялись з мене. «Через два тижні, — сказали вони, — ти будеш пити і курити знову». Але згодом один з моїх друзів сказав мені: «Я хочу йти до церкви, тому що я бачу в тобі переміну». Пізніше інший, що був в тюрмі, сказав, що бажає зустрітися зі мною. Я відвідав його, і він каже: «Я хочу також прийняти водне хрещення». Ми молились про це, і одного дня йому дали дозвіл поїхати до церкви, щоб там прийняти хрещення. Ми поїхали до церкви і багато молились за хрещення його Святим Духом. І друг отримав хрещення і повернувся до тюрми уже як євангеліст для інших ув'язнених. Багато моїх друзів, з якими я раніше жив в гріхах, навернулись назад до Бога і зараз живуть для Ісуса.

Я дивуюсь, як чудно Господь спасає людські душі, і я вдячний Христу, що Він спас мене. Тепер я з Господом. Я свідкую та проповідую про його любов усім людям. Бог дав мені працю в Слов'янській міжнародній місії в місті Атланта, штат Джорджія, де маю служіння євангеліста, і за все, що маю, Йому Одному лиш слава.

Поетична сторінка

«О Боже мій, не залишай ...»

Аби не вихлюпнути неба

Я йшла до тебе довго-довго,
Я йшла до тебе вічність цілу,
Та не дійду, здалось, ніколи
Через хмарину сніжно-білу.

Я йшла через мости реалій,
Та обпікалась в мріях дивних,
А білі пелюстки конвалій
Ставали схожими на зиму.

Ридали струни монотонно
У зачарованої скрипки,
Така ж весна, бо безборонна,
А замість сонця дощик хлипа.

На травах роси, як волошки,
Такі іскристі! Та... минущі.
Аби не плакав тільки дощик
У серця солов'їній пущі.

А Синь Свята встає над світом,
Що не згаса і не минає.
Збагну?!! — і стану Божим літом
У білім інеї конвалій.

Аби не вихлюпнути неба,
Що не згора й не відцвітає.
Як вічне вистраждати треба!
Бо все минеться, все минає...

О Боже мій, не залишай

Ісусе рідний, Спасе мій,
Яка далека я від Тебе...
О, як іти по висхідній,
Коли серпанком вкрите небо?

Ці ранки в росах осяйні,
Ота свята пречистість неба,
І мрії юні й красен-дні —
Це все у дар мені від Тебе.

І цвіт лілей, і сяйво зір,
І журавлі у високості —
Краса творінь полонить зір...
Чи вічні ми? Чи просто гості?

О, як прожити кожен день,
І як від Духа народитись?
Щоби у полум'ї пісень
До пустослів'я не схилитись.

Аби байдужості іржа
Не спопелила серце й слух мій,
О Боже мій, не залишай —
Хрести Своїм безсмертним
Духом.

Найбільша подяка

Скільки буду жити, —
Бога прославляти
За достигле жито
Й усмішку маляти.

Що пісень доволі
І садів розмаї,
І волошки в полі,
Й теплі короваї.

За святеє небо
І плодючу ниву,
Дякувати треба
За роки щасливі.

За морів глибини
І за прісну воду,
Птиць і худобину,
І за юну вроду.

За дітей і внуків,
Мрії й сподівання,
За квітучі луки,
Істин пізнавання.

За журбу й тривоги,
Щастя насолоду,
За ясні дороги
І за міць народу.

За усе, що маю, —
Радощі й печалі —
Щиро Бога славлю...
В небесах причал мій.

Дякую й молюся
За святу хвилину —
За прихід Ісуса
І Благу Новину.

Це найбільша дяка
Вірного народу:
Господу подяка,
Богу Саваоту!

Бо зло стає не тільки гостем

Так тонко дивиться у світ
Ця юна яблунева гілка,
Тривожно ронить кожний цвіт,
Нуртують соки з рани гінко.

— Хіба то рана? — мовить хтось.
Згасає сад під лезом гострим.
— Не сад, — то ми,
Спаси, Христос! —
Бо зло стає не тільки гостем.

Вмирає день, та ніжно як,
Аби вродитись знову й знову,
Щоб неповторностей маяк
Осяяв душу, як обнову.

Он кимсь поламане крило
У лебедя й гніздо розрите.
А у пиятиці село
Мереживом гріха покрите,

Ядучим жалом упилось...
Застиглий пень не плодоносить,
Лиш терня злоби розрослось,
А гріх захланно жниво косить.

І грона смутку за людей
Виповнюють безсмертну душу.
У німбі слави прийде День —
Ту радість свідкувати мушу.

Світлана ЯРЕМА.
(Зі збірки «Господи, сило моя»).

Сторінка для дітей

Розповідь про двох близнюків

Сашко та Світлана були близнюками. Вони жили у селі. Відразу ж перед їхнім будинком, по той бік дороги, починався великий і гарний ліс.

Одного разу Сашко прочитав книгу про розбійників, котрі ховалися у лісі. Як зазвичай поступають діти, він почав наслідувати персонажів книги.

— Ідемо в ліс і пошукаємо місце, де можна заховатися, — запропонував він сестричці.

— Ні, — не погоджувалась Світланка, — ти ж знаєш, що нам самим туди заборонено ходити.

— Ну добре... Давай тоді пограємося в хованки, — не вгамовувався Сашко.

— Я рахую перша... Один, два, три...

Закінчивши рахувати, Світланка вирушила на пошуки братика. Куди тільки не заглядала дівчинка, але все даремно — Сашка ніде не було.

Через хвилин 15 він з'явився, задоволений, з посмішкою.

— Де ти був? — дивувалась Світлана. — Я тебе скрізь шукала.

— Я знайшов прекрасне місце, де можна ховатися. Йдемо, я тобі покажу. — І побіг до лісу.

Слідом за ним побігла і сестра.

— Стій, Сашко! Зачекай на мене!

Та за якусь мить вона почула жалісний голос брата.

— Ой-ой-ой! Світланко, Світланко, я, здається, зламав ногу! — Коли він біг, то зачепився за пеньок і впав. — Ой, як болить! Піди та поклич скоріше маму і тата!

Сашко і справді зламав ногу. Шість тижнів його нога була в гіпсі. Після повернення з лікарні він попросив пробачення в тата:

— Я не послухався тебе, тату. Прости мені.

— Гріх завжди приносить шкоду, синку. Бог дав тобі батьків, тому що знає, як ти їх потребуєш. І Бог повелів, щоб діти слухались своїх батьків. Непослух батькам — це непослух і Богові.

— Я винен, — плакав Сашко.

— І я теж, — додала Світланка.

— Я вам прощаю. Схилімо коліна і помолимося, попросимо у Бога допомоги, щоб ви були слухняними дітьми і виконували Його волю.

А ТИ? Чи ти не думаєш іноді, що знаєш більше, ніж твої батьки, а можливо, більше, ніж Бог? Надіємося, що ні! Бог же говорить, щоб ти слухався своїх батьків.

Любі наші мами! Щиро вітаємо Вас зі святом — Днем матері.
Дякуємо Богові за Вас і Ваші турботи про нас — дітей Ваших.
І разом з поетом С.Рачинцем приносимо перед Господнє Лице щиру молитву за Найріднішу, Найдорожчу Любу Матусю.

ПОДАРУНОК МАМІ

А сьогодні мамин день,
І задумались малята:
Що ж то їй подарувати,
Що купити їй і де...

Обізвався перший Гриць:
— Принесу для неї квіти,
Знаю буде їм раділи,
Їх на клумбі — як зірниць.

— Справді, мудро мовиш ти,-
Похвалила Оля брата,—
Я ж готова все прибрати,
Скрізь порядок навести.

Охопила радість всіх,
А тоді — найменша Люся:
— Я за маму помолюся,
Щоб Господь її беріг.

С.Рачинець.

МОЛИТВА ЗА МАМУ

Мамо, матусю,
Мила хороша,
Щиро молюся,
Дуже я прошу:
«Дай тобі, Боже,
Радощів зливу,
Днину погожу,
Долю щасливу,
Мрій заповітних
Хочу для тебе,
Многії літа
Тут і на небі.
Хай же зоріє
Образ твій, нене,
Будь, як Марія,
Благословенна...»

С. Рачинець.

Пригоди Тошки та його друзів

Щиро дякуємо дітям, котрі перші надіслали продовження історії «Пригоди Тошки та його друзів». Зокрема — Світлані Руднік (с.Осова, Рівненська обл.), Наталії Коладнік (м.Жашків, Черкаська обл.), Ані Ковальчук (с.Карасин, Волинська обл.), Оксані Скулінець (с.Бережниця, Волинська обл.), Олександру Полончуку (с.Вакуленчук, Житомирська обл.), Олені Швагер (ст.Казанка, Миколаївська обл.).

Ведучим дитячої сторінки було важко визначити переможця, тому що всі надіслані оповідання по-своєму цікаві і повчальні. Але ним стала Інна Слюсар із с. Залаззя Волинської обл. Саме її твір ми вам і пропонуємо.

На цьому «Пригоди Тошки та його друзів» не закінчились. Просимо вас, дорогі діти, продовжте цю історію. Краща з ваших розповідей буде опублікована в газеті, а переможець отримає приз.

Божих Вам благословень!

Прийшла весна. Сонце зігріло землю і лагідне тепло покликало всіх малят на вулицю. Одного разу слоник Тошка та його друзі вирішили зіграти у футбол. Під час гри вони розбили вікно в чужому будинку. Всі звірята, окрім Тошки, втекли...

Ця подія сталася після уроку недільної школи, на якому вчителька дала завдання вивчити і назавжди запам'ятати золотий вірш із Біблії: ***«Усяка неправда — то гріх»*** *(1 Івана 5:17).* І в цей час Тошка згадав вивчений вірш.

В тому будинку жила сім'я ведмедів, і в них був маленький синок Тото. Від несподіваного удару м'яча у вікно Тото почав плакати. Батьків же не було вдома.

Слоник Тошка хвилинку постояв і , трішки соромлячись, пішов до дверей будинку. Постукав. Ніхто не відповідав, тільки чути, що хтось схлипує. Тоді він сам відчинив двері і увійшов в дім. Там він побачив маленьке ведмежа, яке сиділо в куточку і плакало. Слоник підійшов до ведмедика — і вони познайомилися. Тошка почав втішати Тото. Через деякий час їм обидвом полегшало на серці.

Незабаром прийшли батьки Тото. Тошка розказав їм, що сталося, і попросив пробачення. Тотові батьки були добрі, вони завжди співчували іншим. До того ж у них було скло на зміну, тому вони, звичайно, пробачили. Слоник ще сказав, що зараз він не в змозі розрахуватися з ними, але пізніше це обов'язково зробить. Тотова мама приготувала їжу і запросила Тошку до столу. Тошка відмовлявся, але до нього підійшов маленький Тото і підвів до столу. Поки слоненя та ведмежа їли, тато засклив вікно. Отож, Тото і Тошка стали найкращими друзями.

Через декілька днів всі ті футболісти зустрілися знову. Вони соромилися глянути один одному в вічі. Насмілившись, зайчик запитав: «Тошко, що було далі того дня?» Слоник почав розповідати свою історію. Звірята уважно слухали. Всім стало дуже соромно за те, що вони так швидко забули вивчений золотий вірш. Після закінчення розповіді друзі-футболісти запитали Тошку: «Що нам тепер робити?» Слоненя відповіло: «Перш за все треба добре запам'ятати цей золотий вірш. Якщо ви будете пам'ятати його, то тоді ви не матимете ніяких проблем з друзями та батьками».

Всі Тошкові друзі запам'ятали цю історію назавжди. Надалі вони будуть чинити так, як це зробило слоненя.

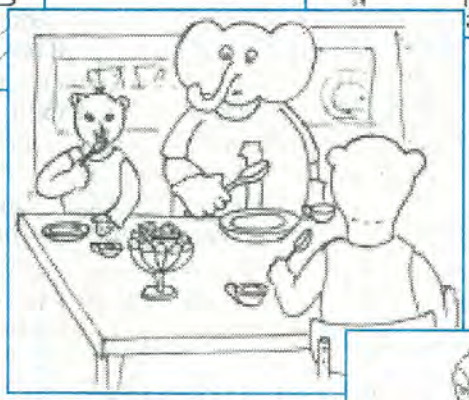

Проминула весна, настало тепле літечко. Слоненя Тошка та ведмежа Тото ходили разом на прогулянки та інколи згадували, як вони познайомилися. Одного разу вони забрели далеко в ліс і... заблукали.

Над сторінкою працювали Лариса Онищук та Володимир Юхимчук.

Дорожні нотатки

«Місіонерство ніколи не було простою справою»

(Продовження, початок на стор.4)

Можливо, слова незрячої фізично, але прозрілої духовно жінки були відповіддю на ці слова місіонерів.

4.04.2000

Прощаємося з місіонерами в Арзамасі і з братом Сашею Мелещуком. Вирушаємо до Лисково, що за 120 км від Арзамаса. Це місто розташувалося на мальовничій затоці Волги.

У пошуках будинку місіонерів зауважую на розі вулиці старий будинок, геть похилений, з перекошеними вікнами і дверима. Мабуть, це один із найстаріших будинків у цьому містечку. Принаймні про це говорить деяка архітектура, відмінність цього даху від інших. Нарешті знаходимо будиночок місіонерів. Він, мабуть, ровесник того будинку, про який я щойно згадував. Ті ж перекошені стіни, віконниці різьблені. Двері відкриті. Ще мить — і Віталій Павлюк, Сергій Губеня з Мішею вітають нас.

Міша діловито наливає суп (вже обід), на сковорідці шкварчить сало (одна з сестер місцевих благословила). Обідаємо і слухаємо останні місіонерські новини:

— Ось так ми і живемо, євангелізуємо містечко, проповідуємо і співаємо, де тільки є можливість. Практично всі торгові точки міста пройшли, заклади культури, місцевий ринок.

Був випадок: приїхало місцеве телебачення — і ми з годину розповідали про те, хто ми, звідки і що робимо у цьому містечку. Невдовзі показали у програмі, але без тенденційності і критиканства, а просто як погляд людини зі сторони. Закінчили передачу словами: «Ми не говоримо ні за, ні проти. Нехай підкаже вам ваша совість, як вірити і куди йти». Це була гарна реклама Євангелії Христа.

Десь з листопада ми розпочинаємо вітати людей на вулиці і в колективах з Новим роком і Різдвом, і так майже до кінця зими. Тепер розпочнемо вітання з Пасхою і т.д..

Приходив якось дільничий міліціонер. Уважно перевірив документи, прочитав вірші зі Святого Письма, що скрізь гарно виписані на окремих аркушах паперу. (До речі — це обов'язковий атрибут на кожній місіонерській точці. Завітайте, будь ласка, і самі переконаєтеся — в прихожій, на кухні, в залі — вірші зі Слова Божого).

Подивився на музичний інструмент і зауважив: «Вы, пожалуй, решетки на окна поставьте, а то сворują ведь. Вещь-то больно хорошая».

Вирушаємо в місто Воротинець, де працює брат Сергій Губеня. На виїзді з Лисково — невеликий базар. Зупиняємося. Брати виходять з авто, і вже чути: «А что ж вы не поете сегодня, милые?» Впізнали, виявляється, наших друзів.

Проїжджаємо мимо того «музейного експоната» — скособоченого будинку, і раптом брат Сергій вигукує:

— Дивіться, у цьому будинку ми першу євангелізацію проводили. Тут цигани проживають, нас ніде не приймали, а вони — будь ласка. Звідси проповідь Євангелії розпочалася в Лисково.

Так, дійсно, історична споруда, думаємо, оглядаючись на скособочені вікна, в яких мило усміхаються замурзані личка маленьких циганчат.

... У Воротинці ми пробули недовго. Сергій розповів, як декілька днів тому прийшло двоє дебелих мужчин напідпитку. Без зайвих розмов побили його і пішли, погрожували спалити будиночок, де збираються місіонери і віруючі люди для молитов і слухання проповіді Євангелії.

Що ж, місіонерство ніколи не було надто легкою і простою справою...

(Далі буде)

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Юрій ТРОЦЬ (відповідальний редактор), Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Анна ЯРУТА, Лариса ОНИЩУК, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 8000 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор: ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса: вул. Вороніхіна, 14а м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06
Факс: (03322) 5-51-82
E-mail: Voice@voice.lutsk.ua

Газету віддруковано у християнському видавництві «Світанкова Зоря», м.Рівне, вул.Старицького, 50а, т. (0362) 26-28-71